

Així fa de
pare

Òscar Dalmau

"Les coses cal veure-les venir"

Òscar Dalmau és **guionista, presentador** i pare de la Ia, de poc més d'un any. Presenta 'El gran dictat' a TV3, codirigeix 'La competència' a RAC1 i publica el llibre més sorprenent d'aquest Sant Jordi: 'Abecedari per a adults' (Bridge), amb il·lustracions de Pilarín Bayés

FRANCESC ORTEU

FOTO: FRANCESC MELCION

Quan tens una criatura el temps queda congelat. En el nostre cas, el part es va avançar. Era un dissabte i sortíem de casa per dur uns pantalons a fer la vora i vam haver d'anar a l'hospital. Aquells pantalons sense vora van estar-se mesos penjats, com si el temps no passés. Els que no han sigut pares no ho poden entendre, que no tinguis temps de respondre un *whatsapp*.

És anar d'una cosa a una altra continuament. I amb la parella no parles de res més que no sigui la criatura. Al final t'has d'imposar parlar de tots dos i sortir a sopar de tant en tant. El que passa és que quan t'asseus al restaurant t'adones que estàs fet pols. Només penses a tornar a casa. Però no ens podem queixar perquè als quatre o cinc mesos la nena va començar a dormir seguit. És un miracle. No saps massa bé de quina manera ella entén tota sola que les nits són per dormir.

Has fet un llibre infantil que no és per a nens: *Abecedari per a adults*.

Quan vaig saber que seria pare vaig començar a col·leccionar llibres infantils il·lustrats dels anys 50 i 60. Hi ha edicions molt ben fetes. Llibres italians, americans, de l'antiga Unió Soviètica. La malaltia que havia patit col·leccionant vinils i que ja m'havia passat em va tornar a venir amb la nena. I vaig descobrir que hi ha tot un subgènere que són els llibres que ensenyen les lletres.

I coneixes la Pilarín Bayés. M'interessa molt la gent gran i sàvia. M'agrada que els veterans m'expliquin coses del seu ofici. Hem sigut nens amb llibres de la Pilarín, però hem crescut i ens hem quedat orfes. Volia fer un llibre maco, ben cuidat, un objecte per regalar. Ella havia de dibuixar escenes que no eren fàcils, però em va dir que havia arribat a una edat que es podia permetre projectes arriscats.

Què et proposes, com a pare?

Marcar-se objectius és la millor manera de fotre-se-la. No crec que serveixi de gran cosa començar a pensar ara què farem quan la nena tingui tres anys. Les coses cal veure-les venir. Nosaltres ho hem fet així i per això hem tingut la filla passats els quaranta. No sabíem com ens organitzaríem, perquè un treballa a Barcelona i l'altra a Madrid, però al final hem trobat la solució d'anar i venir.

Passeu moltes hores al tren.

No és fàcil estar-se a l'AVE dues hores i mitja amb una criatura que comença a caminar. Tota l'estona has d'estar pensant què li ensenyaràs a continuació: ara un paper, ara el rellotge, ara mira quina cullera. Cada cosa li dura deu segons. És com fer un zàping constant. Per això agraeixes trobar-te altra gent que entén què vol dir anar pel món amb una criatura. Ho notes en la mirada de complicitat. És gent que té paciència i que, si cal, t'ajuda una estona a distreure-la. Això s'agraeix molt.

¿Algun èxit recent assolit com a pare?

Fa poc, a les dues de la matinada, va començar a plorar. La vam deixar plorar però patíem pels veïns. No es cansava fins que vaig fer un "Prou" amb veu greu i solemne. I va callar. Semblava que s'havia relaxat però al cap de cinc minuts hi va tornar. Vaig haver de fer un altre "Prou", però tampoc va funcionar. Fins que al tercer "Prou" sí que va donar resultats i no va plorar més. Em vaig sentir com Indiana Jones, com si hagués trobat un mecanisme secret per obrir la porta del tresor.

Felicitats!

Vist amb un any de perspectiva, trobo que ens n'estem sortint prou bé. I això que no ho tenia gaire clar, perquè sempre he tingut la sensació de ser una persona immadura. Flipo molt fent de pare d'una criatura petita i a vegades penso: ¿i quan parli? Això deu ser la bomba. Estic impacient. De fet ja diu moltes coses, el que passa és que no l'entendem. Però ella ja xerra continuament.

El pare que et va matricular

Lluís Gavalrà

Passa molt de pressa

Ja fa vuit anys que a Tarragona es va crear una associació anomenada Tecletes. Es tractava d'un grup de mares i pares decidits a lluitar contra un tòpic molt arrelat: un cop ets pare sols tens dues opcions per passar-t'ho bé, o aparcar el nen o bé sacrificar-te per tal que ell sigui feliç. En totes dues opcions hi ha un damnificat, una víctima d'aquesta compartimentització de l'oci que ens intenten encolorar. Ja se sap, tothom et diu que has d'acotar el teu *target*, apuntar un segment com més delimitat millor per poder-lo satisfer de manera més satisfactòria. La gent de Tecletes es van rebel·lar de la millor de les maneres, lúdicament. Van reivindicar el gaudi compartit del lleure d'adults i infants, barrejats, sense exclusions ni complexos, el mateix que regna a les festes majors de qualsevol poble o a les terrasses de diumenge.

Gràcies a aquest plantejament la gent de Tecletes han decorat la ciutat amb festes de tots els colors, plantades d'arbres, passallibres, sopars a la fresca, mercats de segona mà, xerrades, fires artesanies i, sobretot, molta música. I com que la música es fa sentir, aquesta activitat és la que potser ha quedat més retratada en tots aquests anys. Però darrere dels concerts hi ha altres activitats menys mediàtiques com la que vam fer la setmana passada. Es tracta d'una activitat mensual en què els nens i nenes de Tecletes, amb els seus pares i mares, comparteixen dues hores amb la gent gran de la residència d'avis La Mercè. Aquest cop vaig tenir la sort de ser-hi i creieu-me que trigaré molt a oblidar-ho. Els avis, amb la complicitat dels treballadors del centre, ens van ensenyar la manera que tenien de jugar quan eren petits. Grans i petits van practicar amb les mans el joc dels patacons i van fer girar un botó supersònic estirant dos fils de cosir.

Hi ha poques coses més màgiques i emocionants que veure persones separades per tants anys rient i gaudint plegats de la manera més simple. Just abans de marxar, adonant-se que m'estava fixant en un hortet espectacular ple de maduixeres, tomaqueres i enciams, l'encarregada d'aquell oasi verd, una àvia de gairebé noranta anys, em va ensenyar cofoia tots els seus prodigis. "Ni t'imagines com em distreu", em va dir amb un posat melangiós. Abans de marxar em va fer encara un últim regal. Mirant-me als ulls em va dir: "Viu la vida ara que pots. Passa molt de pressa".

Lluís Gavalrà
és cantant
